

עין משפט
נר מצוה

מב:

השולח פרק רביעי גיטין

מסורת הש"ס

(א) קדושין מד: זכין טו.א.
(ב) זכין טו.א. (ג) וקדושין
מד: ד. (ד) וז"ל שמעון ח"ת
חלמ' קדושין וז"ל מוח
מחוס' בית מ"ת. וכן
שמות' וכן תוס' כמנחת
מב. ד"ה הפלג' (ט) ימות
ז"ל. (י) וי"ע תמורה טו.א.
(י) וכן דעתה שנתערב וז'
ממני' היא צ"ל ציננות ז"ל.
וע"פ תמורה ט. וכן
פליגה דמייה' לה שמיה
ד"ר משרשי' ח"ס כהנ'
שנתערב וז"ל (י) וז"ל י"ג.
וע"ג (ט) ודף ג"ג. (י)
(ט) ויבמות ז"ל. (י) וז"ל
(טו.א.) וז"ל וז"ל (טו.א.)
ד"ר' דלש"ב. (ט) נ"י
לדל' לפירושו.

ומני כופר. דלד חירות: לירשיו. ולקנין) פריך יורשין מנל ליה:
ולמסה. יבשה: וסופה לחזור. ושיימין ליה כמה דמיו פחומים
כך לימכר עכשיו בשוק ואם יום של רבו היה יתן הכל לרבו ואם
יום של עלמנו היה הכל לעלמנו: הניחא לאב"י. דלמך זכ"ק (דף טו.א.)
כלמס שחבל צמורו בענין זה: וכן
לו שפס גדולה ושפס קטנה. שנת
גדולה הן פחת דמיו לימכר עכשיו
בשוק והוא מוק ולהכי קרי ליה שנת
שפחת דמיו של עכשיו אינו אלא
משום שנת שאינו רלוו לעשות
מלאכה בשמי ידיו עד זמן שחזור
ידו אלא לשמור קישואים היא רלוו
לאחר שיקל ממנו כלל המכה קת'
ושנת קטנה היינו כלליו הוא שומר
קישואין שנתו לו כל חלו שישכח
במטה מחמת חו"י זה שאינו יכול
לשמור קישואים: שפיר. דכיון דשיך
דין מוק צמחה זו מייחיד שור עלה
וכיון דלא כלל קרנא לגמרי יום של
רבו לרבו יום של עלמנו לעלמנו:
שכחו של כל יום ויום. ואין כאן
פחת דמים הואיל וסופו לחזור אלא
לפי שנת של כל יום יתן לו כל
ימי נפילתו למטה יום שכן אדם
שלא לפי מלאכה שהיה רגיל בה
וכשיעמוד ויהא רלוו לשמור קישואין
ישמור קישואין חיה יתן לו פחת המכר:
האי שור הוא. כלומר הואיל והאדם
המוכר כך אינו משלם מוק אלא שנת
שור פטור לגמרי דה' דברים גבי
אדם כתיב ולא גבי שור דכתיב
והקרא מד) איש כי יתן מוס צעמיתו
ולא שור צעמיתו: איבעית אומא.
הא דלמךו לעיל יום של רבו לרבו
כשהכה אדם: ואיבעית אומא.
לעולם בשור וכאזי דלמך שיך כה

ישור אינו משלם אלא נזק. יש רזים לפטור את השוכר או
שאל סוס ממכירו אפי' החוק בפשיעה ומתנבל הרבה
ממלאכתו כיון דסופו לחזור להתרפאות דכי יכי דרשקין' איש
צעמיתו ולא שור צעמיתו הי"נ דרשקין איש צעמיתו ולא איש צבור ואין
לחלק בין שומרים לאדם המזיק מדפריך
זכ"ק (דף ד): יתוה שומר חנם והשואל
כ' אדם דלוקין שור הוא והא דפריך
בריש הנחנקין (פנהדרין פד): הכמיסה
צאצאים הי"נ דלא מייחיד היינו צהמשה
דלא הדרה ור"ח אומר דלא שייך שנת
אלא צאצאים דשנתו לא הו' ככלל מוק
דמשום שנת לא פחתי דמיו כל כך אצל
שור פשיטא דשנתו ככלל מוק הוא
דפחתי דמיו ומתחלה ששהוק שמינ'
אוחו כמה דמיו פחומים לימכר:
מאי' א"ו כפשיעה אחרונה. ועליל
לא בעי לאקומי הא דעתן
חיי קנס לרבו למשנה אחרונה דקנסא
לרבו מנשה ידיו לעלמנו והא דנגמו
שור יום של רבו לרבו הו' למשנה
ראשונה דפרישית לעיל כי יכי דלא
לפוטו בעיה דהא: חבלי' ביה
אחריתי יהבי זיה ארביה. אע"ג
דמנשה ידיו לעלמנו כיון דקנסא לרבו
מכלה נמי לרבו דמה לי קטליה
כולו ומה לי קטליה פלגא:
הוא"א ומדרש חכמים הוא. אומר
ר"ת דהיי"ש שמה ימלאנו בשוק ויחמר לו
עבדי אתה אכל כשן ועין לא מיישי'
דזיל קרי בו רב הוא: * מעוכב נש
שחרור אוכל כו'. כך בעיה לא אחיא
אלינא דר"ל דריש פרק בתרא דכרימות
(כד): (א) דמסעי' שמה ימלאנו בשוק ויחמר לו
דמעוכב גט שחרור אוכל בתרומה
אי נמי יש לחלק דהמס' במעוכב גט
שחרור ע"י שפחה דמסעי' בתרומה
כמו שמומך ב"ה דפרישית לעיל (א)
והא חרי' כנען כנען עבד וחלו בן חורין:
הרי' אלו אוכלים בתרומה. והא
דלמרי' כפ"ק דלמנו' (דף
יג.) גבי עשרה כהנים ופי' אחד מהם
ועל הולד שמוקן שמשתיקין אותו
מדין כהונה מדכתיב והיתה לו ולזרעו
אחרי' שהיא זרעו מיוחס אחרי' הא
אמרין כפ' נושאין על האנוסה (יבמות
דף ק): דזרע מיוחס אחרי' דרנן
וכי גזר רנן כנען כנען ששתיקין לא גזרו
אי נמי הכל לאחר שגולדו נמערבו:
עבד שפברו רבו קנסו כו'. מכל
קנס של עבד לא מיבעיא
ליה דלפי' לר"מ לא קני דהא לא
עבדי דלמי דקדאמרי' וכ"ש לרנן
אלא במכרו רבו לקנס מיבעיא ליה
דלמא אחי' לרנן קני להו כמו דקל
לפירומי כדאמרי' הא קאי שור והא
קאי עבד או דלמא אחי' לר"מ לא
קני דלא דמי (לפירות דקל) שהפירות
יואלים מגוף הדקל * ועבדי דלחו אכל
קנסא מעלמא אחי' ולא עבדי דלמי:
מי

מוסף רש"י

תורה אור השלם

1. אם עבד יורש השור או
אמה כסף שלשים
שקלים יתן לאביו
והשור יסקל:
שמות כא לב
2. וכן כי יקנה נפש
קנין כספי הוא יאכל בו
יחיד ביתו הם יאכלו
בלחמה ויקרא כב א

גילון הש"ס

נ"ב ארון קרינא ביה. פי'
מנייה די ר' ע"פ חרי' לא
נלכח: ד"ה"ה סעובב
זכ"ר. פי' נחמין בתחלות
פי' דברות פלגות
דמיס צמחתי דלחוימא:
ד"ה עבד ובר' וקבדי
דאחי. פי' כי ר' לג פי"כ
מדי' טון:

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה מעוכב וכו'
דמסיק אלינא דרש"י
וכו': (ב) בא"ד דמסעי'
לפי' כי דק' מ ע"ה
ד"ה אוחו העבד:

תוספות ר"י

ותי' כל כ"ד ראשי אברים
עבד יוצא בתן לחיות
וצריך גט שחרור דברי
ציר' ר"מ אומר אינו
צריך ר' אלעזר אינו
צריך ר' טרפון אומר אינו
צריך רבי עקיבא אומר
צריך המכריע למו
חכמים אומרים דנאם
דברי ר' טרפון כשן
ועין הואיל והתורה וכתה
לו ודברי ר' עקיבא
כשאר אברים הואיל וקנס
חכמים הוא קנס הא
קרי קרשי' אלא הואיל
והוא מדרש חכמים פי'
כפ"ק דקדושין ילפינן
כלל ופרט וכלל כי יכה
כלל שן ועין פרט לחפשי
ישלחנו חזר וכלל. כלל
ופרט וכלל אי אתה דן
אלא בעין הפרט מה הפרט
מפרש טרפון שבכלי
ואין חורין אף כל שבלי
שבכלי ואין חורין ובה
כל כ"ד ראשי אברים
והם כי' אצבעות ידיו
ורגליו שתי אונות וראש
החוטם וראש הגייה
וראשי' ריזים באשה:

תורה אור השלם
1. אם עבד יורש השור או
אמה כסף שלשים
שקלים יתן לאביו
והשור יסקל:
שמות כא לב
2. וכן כי יקנה נפש
קנין כספי הוא יאכל בו
יחיד ביתו הם יאכלו
בלחמה ויקרא כב א

האזנים וראש הגוייה שהן משופעין לכאן ולכאן ואין נענן גראה לכהן צנת אחת ולא קרינא ציה לכל מראה עיני הכהן (ויקרא יג):
עבד יולא כהן לחירות. דמומין שנגלי הן ואין חורין כשן ועין ואחריו ככלל ופרט וכלל כפ"ק דקדושין (דף כד): המכריעין. דעת
חכמים אינו גראה. ולא התפרש מאן עיניה: והא קראי דרש"י. בקדושין (טז): אוכל בתרומה. אם עבד כהן הוא: קנין כספו אחר
רשמא. לענין תרומה: אוכלין בתרומה. שניה ממה נפשך דמד כהן ומד עבד כהן: וחולקין חלק א'. ביבמות (דף נט): ומפרש חלק
כאחר שאין טומי' להם תרומה גזרו' כי בלא זה דקנסר אין חולקין תרומה לעבד כנעני גזרו' אלא אי"כ רבו עמו דלמא אחי'
למימר כהן הוא ומסקין ליה ליוחסין והשמה לא אחי' לאסוקיניה והאי מעוכב גט שחרור הוא ואין לרבו רשות עליו דלא דע
מייניה עבד ולריכין שישחררו זה את זה וקמתי סיפא הגדילו התערבות משחררין זה את זה וקמתי אוכלין בתרומה: שמכרו רבו.
לאחר: לקנס. שאם יגמנו שור יהא קנסו שני אצל לשאר דברים לא מכרו: מכור. לקנס מיהא: או לא מכור. ואם נגמו קנסו לרבו
ראשון דאין אדם מקנה דבר שלא צא לעולם: סייעי לר"ם. דלמך אדם מקנה דבר שלא צא לעולם האומר לאשה הרי את מקודשת לי
כשאתגביר כו' (קדושין דף גג.): פירוש דקל. המוכר פירות דקל עד שלא ממנו דפליגי בה' רב הונא ורב נחמן אלינא דר' מאיר:
למא